Muž indiánky

Román o cti, oběti a lásce na americké hranici

autor: Julie Opp Faversham a Edwin Milton Royle

Autorská práva

Muž indiánky

© 2026 Library of Alexandria.

Všechna práva vyhrazena.

Autorská práva k původnímu redakčnímu materiálu, úpravám, uspořádání a grafickému zpracování vytvořeným pro toto vydání vlastní Library of Alexandria. Žádná část těchto chráněných prvků nesmí být bez předchozího písemného souhlasu Library of Alexandria reprodukována, ukládána do systému pro vyhledávání informací ani přenášena v jakékoli podobě či jakýmikoli prostředky, s výjimkou případů povolených příslušnými právními předpisy.

Vydala Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

OBSAH

Úvod....2
Věnování....5
Domov....6
Kapitola 1....7
Kapitola 2....15
Kapitola 3....23
Kapitola 4....31
Kapitola 5....36
Kapitola 6....40
Kapitola 7....47
Kapitola 8....57
Kapitola 9....67
Kapitola 10....75
Kapitola 11....81
Kapitola 12....90
Kapitola 13....97
Kapitola 14....101
Kapitola 15....113
Kapitola 16....126
Kapitola 17....134
Kapitola 18....140
Kapitola 19....143

Kapitola 20.....151
Kapitola 21.....155
Kapitola 22.....161
Kapitola 23.....168
Kapitola 24.....175
Kapitola 25.....182
Kapitola 26.....189
Kapitola 27.....195
Kapitola 28.....198

Předmluva
Poselství čtenářům

Znovuvybudování největší knihovny v dějinách lidstva

Před tisíci lety byla Alexandrijská knihovna srdcem světového poznání — útočištěm, kde se shromažďovala a svobodně sdílela moudrost všech známých civilizací.

A pak jsme o ni přišli.

Nyní ji znovu budujeme — a zveme vás, abyste se k nám připojili.

V Library of Alexandria jsme si dali za cíl zpřístupnit každou knihu každému člověku na Zemi — nejen v tištěné podobě, ale v každém jazyce a formátu a pro každého čtenáře.

Takto toho dosahujeme:

- **Luxusní tištěná vydání za skutečné náklady na tisk** - Objednejte si kteroukoli knihu jako kvalitní brožované vydání, elegantní vázanou knihu nebo působivou kazetu — a zaplaťte pouze náklady na tisk. Žádné přirážky. Žádní prostředníci.
- **Neomezený přístup k největším dílům** - Užijte si tisíce nadčasových klasik — od Platóna přes Shakespeara až po Tolstého — v krásných moderních vydáních e-knih a audioknih. Čtěte a poslouchejte bez omezení — kdekoli na světě.
- **Moderní překlady do všech jazyků a nářečí** - Klasická díla nově převádíme do jasného a srozumitelného jazyka — a překládáme je do všech představitelných nářečí. Každý si zaslouží porozumět největším myšlenkám lidstva.

Když navštívíte **LibraryofAlexandria.com** , nezískáte jen přístup ke knihám — připojíte se ke globálnímu hnutí, které usiluje o obnovu, uchování a sdílení moudrosti civilizace.

Připojte se k nám ještě dnes na LibraryofAlexandria.com

Společně zajistíme, aby světlo lidské moudrosti už nikdy nezhaslo.

S vděčností,

Tým Moderní Alexandrijské knihovny

Navštivte:
www.libraryofalexandria.com
Nebo naskenujte níže uvedený kód:

Úvod

Muž indiánky začal jako divadelní hra a stal se jedním z nejslavnějších westernových příběhů své doby. Drama Edwina Miltona Roylea o anglickém aristokratovi, který opustí svou vlast a začne nový život na americké hranici, se dostalo na Broadway v roce 1905, v hlavní roli s Williamem Favershamem. Filmová verze Cecila B. DeMilla z roku 1914 bývá často označována za první celovečerní film natočený v Hollywoodu a pomohla dostat toto ospalé kalifornské městečko na mapu nového filmového průmyslu.

DeMille se k příběhu vrátil ještě dvakrát, v letech 1918 a 1931. Kniha, kterou držíte v rukou, se však od divadelní hry liší: jde o románovou verzi, kterou napsala Julie Opp Faversham, herečka provdaná za hvězdu hry, společně s Roylem, samotným dramatikem.

Díky této historii má román neobyčejné kouzlo. Začíná nikoli na pláních, ale v zelených kopcích Surrey, ve velkém anglickém sídle, a věnuje čas lidem, kteří v něm žijí. Čtenář očekává, že western začne prachem a koňmi. Tento však začíná světlem svíček, dubovým obložením a rodinou, která má o sobě velmi vysoké mínění.

Z divadelní hry se stává román

Edwin Milton Royle byl americký dramatik a herec a divadelní verze tohoto příběhu byla jeho nejznámějším dílem. Royle se narodil v Missouri v roce 1862 a vyrůstal v Salt Lake City v Utahu, díky čemuž dobře poznal americký Západ z první ruky. Studoval na Princetonu a později psal pro divadlo a vystupoval na jevišti. Jeho žena, herečka Selena Fetter Royle, hrála také v jeho hrách. Julie Opp Faversham se narodila v New Yorku a vybudovala si divadelní kariéru v Anglii i Americe. Narodila se v New Yorku a byla herečkou, jejíž průprava v gestech, řeči a

budování scény se hodí k románu, který tolik staví na příchodech a rozhovorech.

V roce 1902 se provdala za Williama Favershama a manželé spolu řadu let působili v divadle. Hra dala jejímu muži jednu z určujících rolí jeho kariéry. Román je věnován jejímu manželovi Williamu Favershamovi, jehož výkon z hry učinil hit. Za knihou tedy stojí divadelní rodina, která se živila svou prací, a na textu je to znát. Scény jsou vystavěny kolem příchodů, odchodů, pohledů a napjatých okamžiků. Postavy jsou vykresleny rychle a zřetelně a místnost je popsána tak, jak by ji mohl popsat scénograf.

Autor, který převádí divadelní hru do románu, musí čtenáři nabídnout to, co kdysi diváci viděli a slyšeli. Zde to znamená ukázat čtenáři, jak dům vypadá, jak se postava nese a jak rodina hovoří v přítomnosti hostů. Výsledkem je kniha, která působí jako divadelní inscenace v tom nejlepším smyslu: je živá, přímočará a snadno si ji představíte.

Důležitá je také doba, v níž se příběh odehrává. Je zasazen do let, kdy se britské impérium rozprostíralo až k Indii, kdy svěřenské dědictví mohlo vyhradit rodinná panství mužskému dědici a kdy se mladší příbuzný mohl ve vlastním rodinném domě cítit jako host. Tato pravidla určují vše v prvních kapitolách. Době plynového osvětlení a kočárů odpovídaly i společenské způsoby. Mladí lidé chodili na bály pořádané pro nájemce půdy, cestovalo se přes nádraží, jako bylo Paddington, a pluk mohl odvést syna z domova na celé roky.

Tehdejší čtenáři tyto zvyklosti dobře znali, a tak se kniha nezastavuje, aby je vysvětlovala. Dnešní čtenáři si možná všimnou, že název knihy i některé její výrazy odrážejí dobové postoje k původním obyvatelům Ameriky a že k románu je nejlepší přistupovat jako k dílu své doby. Jeho obliba na jevišti i na filmovém plátně nám také ukazuje, jak silně publikum počátku dvacátého století přitahovaly příběhy amerického Západu a muže, který začíná nový život daleko od domova.

Jim Wynnegate opouští Anglii

Ústřední postavou je Jim Wynnegate, mladý muž, který vyrůstal ve stínu svého staršího bratrance Henryho, sedmého hraběte z Kerhillu a oblíbence rodiny. Příběh začíná v Anglii posledního dne, který Jim stráví v rodinném sídle. Chystá se odjet za novým životem v cizině a děj se brzy přesune do jarního Londýna. Co dluží člověk rodině, která ho nikdy tak docela nepřijala za svého, a kým se stane, až už nebude pod její střechou?

Kniha plyne lehce jako dobrý populární román své doby. Má celkem 28 krátkých kapitol a její próza je prostá, vřelá a rychle dává najevo city. Úvodní stránky jsou plné jmen a titulů – Lady Kerhill, Sir Charles, Henry hrabě –, ale postav je méně, než se zpočátku zdá, a příběh se soustředí na několik lidí. Citovost je otevřená a bez ostychu. Autoři chtějí, aby čtenáři na postavách záleželo, a snadno toho dosahují.

Věrnost a sounáležitost

Všímejte si mladé dívky, která se v knize objevuje hned zkraje, dítěte s věrným srdcem. Jaké místo zaujme v příběhu, který jako by se od ní vzdaloval? Povšimněte si také, jak je popisován Jim: důvěřují mu všichni, od psa až po vysokého důstojníka, a přitom je ve vlastní rodině téměř neviditelný. Vynese taková tichá slušnost člověka daleko, nebo ho naopak nechá napospas nebezpečí? Každá kapitola se dá přečíst na jeden zátah a kniha začíná věnováním Williamu Favershamovi, krátkou částí nazvanou Domov a poté osmadvaceti očíslovanými kapitolami.

Taková stavba dává příběhu rytmus krátkých úseků, z nichž každý končí okamžikem, který vybízí číst dál. A co si svět postavený na postavení a dědictví počne s člověkem, jehož hodnotu je třeba měřit něčím jiným? Odpovědi se skrývají v tom, jak daleko musí Jim dojít, aby zjistil, kdo je.

Věnování

Williamu Favershamovi

Domov

Kapitola 1

Byl to Jimův poslední den doma. Stál uprostřed voňavé zahrady a pozoroval, jak se západní kopce v Surrey zbarvují do záře. S povzdechem se odvrátil a zamířil k domu.

„Kde je Diana?“ zavolal, když vešel ze zahrady do knihovny křídlovým oknem.

„Diana? Ale doufám, že už je hodinu v posteli,“ odpověděla jeho teta, lady Elizabeth Kerhillová. „Ona a Mabel šly s Batesem prohlédnout si výzdobu a pak popřály dobrou noc. Snad sis nemyslel, že nechám děti zůstat vzhůru kvůli plesu?“

Mabel byla dcerou lady Kerhillové; třináctiletá Diana Marjoribanks přijela na návštěvu.

„Chudinky! Celý den byly tak rozrušené, pořád se za mnou tahaly po zbrojnici, zatímco jsem balil. Chtěly, abych vás přemluvil, ať jim dovolíte podívat se dnes večer na ples a na uvítání nájemců, které chystají pro Henryho.“

Lady Kerhillová na Jima pozvedla obočí v udivené otázce a nervózně si přitom kroutila krajku na šatech. Netrpělivým gestem toto téma smetla ze stolu. Byla vysoká, hranatá žena s profilem jako hlava vyražená na bronzové minci. Připomínala orla a její přátelé ji přirovnávali ke slavné Sarah Churchillové, první vévodkyni z Marlborough.

Dnes večer se v její tváři zračilo napětí z úzkostných myšlenek, zatímco sledovala velké vyřezávané dubové dveře vedoucí do haly. Jim věděl, jak neústupná teta dokáže být, a když jeho slova zůstala bez odpovědi, bál se, že nemá cenu naléhat. Když si však vzpomněl na teskné tváře dětí při čaji v dětském pokoji, jak ho prosily, aby se zeptal, jestli smějí vidět tu zábavu, zkusil to ještě jednou.

„Víte, teto, sir Charles přivezl Di, aby tu zůstala u Mabel, mohla se podívat na slavnost a při té příležitosti se se mnou rozloučit. Mohla byste se tedy proměnit v anděla a dovolit Dianě, aby si se mnou zatančila hned na začátku plesu? Vždyť svou malou kamarádku dlouho neuvidím.“

Lady Elizabeth upoutal zvuk venku víc než Jimovy prosby. Jim k ní přešel do výklenku u okna a jemně jí položil ruku na rameno.

„Plukovník mi telegrafoval, že z Paddingtonu odjíždíme zítra ráno v devět, a Indie je strašně daleko, drahá teto."

„Nesmysl," odpověděla Lady Elizabeth a vstala z hlubokého okenního sedátka. „Je ti skoro dvacet a Diana je ještě dítě – viď, Henry?" Vzhlédla a obrátila se k mladému muži, který právě vstoupil do knihovny s notným hlukem.

„Kdo je dítě? Diana? Ale, matko, vždyť je to malá čarodějnice. Slíbil jsem jí, že ji v deset nechám podívat se na slavnostní osvětlení, a potom ji starý Burrow může odvést do postele."

Henry Wynnegate, sedmý hrabě z Kerhillu, se svalil do velké lavice u krbu. Ples se konal, aby nájemci oslavili jeho návrat po pěti letech strávených u jeho pluku. Byl to vysoký, mohutný mladý voják ve věku sedmadvaceti let, s proslulou pohledností Wynnegatových, tu však kazil neklidný výraz jeho poněkud zapadlých očí a hluboké vrásky kolem úst. Zbožňoval sám sebe; projevovalo se to v každém jeho výrazu i činu.

Jim Wynnegate, jeho bratranec a syn mladšího bratra zesnulého hraběte, se při Henryho vstupu odvrátil od okna. Jim vypadal mladší, než ve skutečnosti byl, ale v jeho tváři se jasně zračila rodinná podoba. Jeho šlechetná povaha zářila z upřímných šedých očí, které vzbuzovaly důvěru u každého, od vořížka po vyššího důstojníka. Byl vyšší než Henry a štíhlý jako mladý stromek. Jeho jemná, citlivá ústa vyvažovala silná brada.

V místnosti obložené dubovým dřevem, téměř zčernalým stářím, stály ve světle svíček mihotajících se v těžkých mosazných svícnech tři poslední potomci významného rodu. Bratr hraběte Dick Wynnegate utekl s dcerou chudého plukovníka. O několik let později ho při službě v Indii zastřelili. Jeho mladá žena žila právě tak dlouho, aby přivezla domů jejich maličkého syna Jima a svěřila ho bratrovi svého muže. Už tehdy začalo bohatství Wynnegatových upadat, ale starý hrabě si chlapce vzal k srdci. Když umíral, svěřil Jima své ženě, aby se

chlapec mohl podělit o jejich majetek s jejich synem Henrym. Jeho poslední slova zněla: „Buď hodná na chudého Dickova chlapce." Panství bylo svěřeno do dědičné držby, a tak nemohl Jimovi nic odkázat. Lady Kerhillová se však po svém chladně spravedlivém způsobu snažila Dickovu chlapci život zpříjemnit.

Jim si hluboko v srdci pamatoval následující léta: sobeckou nadvládu staršího chlapce a slepou oddanost své tety synovi, dědici, který měl nést dál zlatou záři kerhillského domu. Ve výrazně anglosaském uctívání mužského dědice rodiny hraběnkou z Kerhillu nacházely své ospravedlnění všechny staré tradice i přesvědčení. Její chlapec – mužský potomek předurčený stát se hlavou rodiny – jí zcela ovládal mysl. Drobounká dívenka podobná kvítku, narozená krátce před smrtí svého otce, se brzy naučila hledat útěchu u bratrance Jima, když jí bratr lehkomyslně ničil drobné radosti a sobecky intrikoval a bojoval, aby dosáhl svého.

Když to Henry řekl, Lady Kerhillová vykročila k němu. Jim ji instinktivně pozoroval.

„Samozřejmě, pokud chceš jít pro Dianu, budu ráda," řekla Lady Kerhillová.

Henry se pohodlně opřel v křesle. „Když na to zapomenu, Jim mi to může připomenout – viď, Jime?"

Lady Kerhillová zvážněla, naklonila se nad Henryho křeslo a pozorně si prohlédla jeho zrudlou tvář. Uviděla potvrzení obavy, která ji trápila už půl hodiny.

„Ach, Henry, porušil jsi svůj slib," zašeptala.

Jedinou odpovědí jí byla bezostyšná výzva v Henryho tmavých očích, když se netrpělivě zavrtěl na židli. Pak prudce vstal a jen stěží skrýval podráždění. „Neotravuj, matko."

Když přešel k otevřenému oknu, trochu se potácel. Když se k němu Jim otočil, mrzutě ho odstrčil.

„A nekárej mě," zamumlal, když zamířil do zahrady.

Jim ho rychle chytil za rameno. „Vzpamatuj se, Henry. Je osm hodin a lidé se scházejí v parku."

Henry mu odpověděl zavrčením a zmizel ve stínu stromů.

Široké okno vedlo přímo do staromódní zahrady, za níž se rozprostíral velký park. Pozdní červencový soumrak zaléval zahradu i park podivným, nadpozemským světlem a zvolna se kymácející tisy v něm vypadaly jako přízraky. Vůně růžových keřů, slavík, který pozdě v noci volal svou družku, a přízračné sluneční hodiny, strážící staré sídlo, tvořily pro Maudsley Towers příhodnou kulisu.

Na nízkém kopci za parkem Jim zahlédl zříceninu proslulého normanského kostela. Na vzdáleném konci zahrady vpravo ležel Koutek víl. Říkalo se, že víly z polí spávají mezi tamními stromy a naslouchají dětem, které mají odvahu přijít za soumraku, a splní jim jejich přání. Jim měl dnes večer plnou hlavu myšlenek; všechny dávné vzpomínky jako by mu tahaly za nitky u srdce.

Když tam Diana Marjoribanks přišla do Maudsley Towers poprvé, odnesl ji tam v náručí. Jí bylo šest a jemu dvanáct. Přitiskla se k němu a schovala si hlavu na jeho rameni; její drobné tělo strnulo strachem, když se prodírali do temného houští stromů. Její modlitbu slyšel dodnes.

„Milá vílo, prosím, udělej, aby byl Henry hodnější na chudáka Jima, chudáka Mabel a chudáka mě!“

Už tehdy byl Henry malým tyranem v Maudsley Towers.

A přece i dnes večer, stejně jako kdysi, bylo Henryho přání matčiným rozkazem. Sotva jen tak mimochodem požádal, svolila, aby za ním Diana přišla, ačkoli by nejspíš na to toužící dítě v dětském pokoji zapomněl – zapomněl by na slib, že jí udělá radost, stejně jako na něj jako chlapec tolikrát zapomněl.

Jim se probral ze zamyšlení. Když se otočil k lady Elizabeth, zahlédl ji bez masky; hořké zklamání matky se zračilo v každé linii její hrdé tváře. Vykročil k ní, ale kola kočáru, který právě vjížděl na příjezdovou cestu, oznámila příjezd prvních hostů. Než Jim stačil promluvit, dveře se před nimi rozletěly.

Lady Elizabeth vrhla na Jima prosebný pohled. Říkal: „Pomoz Henrymu i mně!“

V patře, v pravém křídle starého domu, se u okna dětského pokoje krčila vysoká, štíhlá holčička. Vylezla z postýlky, zabalila se do přikrývky a čekala, pevně přesvědčená, že si pro ni Henry

přijde. Jim jí řekl, že se o to pokusí, ale Henry to slíbil. Byla už dost velká, aby věděla, že Henry vždycky dostane, co chce. Přitiskla svou drobnou tvářičku k oknu ještě víc a víc, naslouchala sílící hudbě a pozorovala hosty, jak proudí směrem k parku. Přijížděl jeden kočár za druhým, každý naložený přepychovými šaty, až si představila, že se dole sešlo celé hrabství. Skrz popínavé růže viděla dolů do knihovny, která vystupovala v ostrém úhlu téměř naproti oknu dětského pokoje. Jima ani Henryho však nezahlédla.

Na nebi se začaly objevovat hvězdy a blikat na drobnou postavičku na sedátku u okna. Celý dům postupně utichl. Všichni – i služebnictvo – se připojili k slavnosti v parku.

Hudba zaduněla hlasitěji. Do výšky vytryskly ohnivé spršky světla a rozzářily oblohu. Začalo být chladno. Přitáhla si přikrývku těsněji k tělu a přitiskla si k sobě malé štěňátko. Hřálo ji v náručí a spalo. Ve vedlejším pokoji ležela tvrdě spící Mabel, malá dcera lady Kerhill.

„Je to Jimova poslední noc. Musím se s ním rozloučit," zašeptalo dítě chlupatému bílému klubíčku v náručí. „Musím zůstat vzhůru a rozloučit se s ním."

Hudba slábla, obloha tmavla a víčka jí těžkla. Dítě pomalu sklouzlo na podlahu a s povzdechem si položilo hnědou hlavu na polstrované sedátko u okna. Diana usnula.

V parku křičeli nájemci až do ochraptění, dychtiví setkat se se svým mladým pánem. Po oslnivé světelné podívané následoval uvítací proslov. Celému shromáždění předsedali lady Elizabeth a sir Charles Marjoribanks.

Diana a její otec žili na sousedním panství a sir Charles té noci přijel oslavit návrat syna svého starého přítele. Sir Charles byl štíhlý a měl laskavé, okouzlující způsoby. Jeho zdraví bylo mimořádně křehké, žil převážně v ústraní a od smrti své ženy při Dianině narození se ve společnosti objevoval jen zřídka. Dianino dětství bylo téměř stejně osamělé jako Jimovo v domě jeho tety. Té noci měl sir Charles radost, že se dostalo pocty sídlu Wynnegatových. Henryho bezhlavé chování a divokou rozjařenost sotva považoval za něco neobvyklého; úzkost měli

jen Jim a lady Elizabeth. Jim Henryho nikdy nespustil z očí. Taktne a ohleduplně zahlazoval každou Henryho chybu a s tichou důstojností dovedl večer k úspěšnému konci. Teprve když ustoupil stranou a sledoval, jak Henry přijímá pocty hrabství i nájemců, naplno si uvědomil hořkost svého postavení. Henry si ani jednou nevzpomněl na slib, který dal dítěti čekajícímu na něj. Jim si vzpomněl, ale prosebný pohled jeho tety a Henryho mrzutý vzdor ho udržely po boku bratrance.

Poslední tóny závěrečného tance doznívaly a bál se blížil ke svému skvělému finále. Na východě se nad obzorem začínal rýsovat bledý pruh světla. Sir Charles odešel do svého pokoje už před půlhodinou. Lady Kerhill, vyčerpaná dlouhým večerem plným starostí a pozdních oslav, zapomněla, že Jim odjíždí brzy ráno a že ho už znovu neuvidí. Odebrala se do svého pokoje. Ve velké hale si unavené a rozjařené skupinky hostů přály dobrou noc.

„Tímhle se s Jimem loučíme," zvolal sir John Applegate, Dianin bratranec, když odjížděl poslední kočár.

Jimovi přelétl po tváři napůl pobavený úsměv. Pak si někdo vzpomněl, že odjíždí z Anglie. Když se ode dveří otočil, setkal se s upřeným pohledem svého bratrance a veškerý vzdor, který v něm doutnal pod povrchem, vytryskl ven. Henry Kerhill byl dost střízlivý na to, aby věděl, že na něj Jim celou noc dohlížel a stál mezi ním a potupou. Henry se opíral o vysokou římsu krbu a cítil hořkou pravdu: ten mladý chlapec se prokázal jako muž skutečného charakteru, a ta pravda mu jako kyselina rozežírala horečnatou mysl. Zasunul ruce hluboko do kapes, pak se zapotácel, když se vzchopil. Beze slova se otočil, přešel ke točitému schodišti a pomalu stoupal vzhůru, přidržuje se dubového zábradlí. Na podestě se zabouchly těžké dveře a Jim věděl, že zůstal sám.

Takže to byl konec. Zvon z kostelní věže mu připomněl, že jsou čtyři hodiny a že v šest musí odjet. Zavazadla mu poslali napřed už předešlého dne. Rychle se převlékl, aby nevzbudil unavené služebnictvo, a za půl hodiny byl připraven vydat se pěšky na nádraží. Když sestupoval po širokém schodišti

lemovaném portréty Wynnegatových předků, upoutal jeho pozornost slabý zvuk z chodby, která vedla z podesty. Než se stačil otočit, ozval se tichý hlas:

„Jime – Jime!“

Byla to Diana. Stála v temně osvětlené chodbě a vypadala jako okouzlující obrázek. Vlasy měla rozdělené pěšinkou a spadaly jí od nízkého čela kolem oválného obličeje a široce posazených modročerných očí. Připomínala dětskou Madonu z Rossettiho obrazu „Zvěstování“. Přikrývku měla těsně omotanou kolem sebe a štěňátko pod ní stále schovávala.

„To jsem já, Di, Jime,“ zašeptala a spěchala k němu. „Čekala jsem a čekala, až přijdeš – věděla jsem, že odjíždíš, a chtěla jsem se s tebou rozloučit. Burrow mi slíbila, že tě nechá vidět, ale tvrdě spí, a Mabel taky. Zkoušela jsem je vzbudit, ale nešlo to.“ Drobounká postavička se mu schoulila v náručí.

Jimovo srdce přetékalo citem, když se podíval na křehké dítě v časném úsvitu. Na její jemně utvářené tváři se zračily stíny neklidné noci. Odvedl ji do okenního výklenku, obtočil kolem ní těžké závěsy a pevně ji objal.

„Řekni něco,“ pobízela ho sladkým hlasem. „Budeš mi moc chybět a budu čekat, až se vrátíš. Vrátíš se, viď?“

Jim jí odpověděl jen tím, že si přitiskl její drobnou hlavičku k srdci. V celém tom velikém domě se jen ona starala natolik, aby se s ním rozloučila – aby mu svým dětským způsobem popřála šťastnou cestu.

„Podívej,“ pokračovala Diana a rozevřela náruč, „tady máš něco, co si vezmeš s sebou, abys už nebyl sám.“ Zvedla měkký chlupatý uzlíček s mrkajícíma očima a růžovým čumáčkem.

„Di, drahá Di,“ zašeptal Jim a pohladil ji po rozcuchaných vlasech.

Její velké oči vážně zkoumaly Jimovu tvář, aby se ujistila, že se mu její dar opravdu líbí.

Kostelní hodiny odbily pět. Jim rychle vstal a vsunul psa do kapsy kabátu.

„Sbohem, Di, a Bůh ti žehnej!“

Dlouho se k němu mlčky tiskla, s pažemi pevně ovinutými kolem jeho krku. Pak se jí zachvěla drobná tvář a s návalem slz se zhroutila zpátky mezi polštáře na okenním sedátku. Jim na okamžik zaváhal, pak ji naposledy pohladil po drahé hlavičce, spěchal ke dveřím a vyšel na silnici. Ze zatáčky na vrcholu obecní pastviny se naposledy ohlédl na velký dům. Ve velkém okně haly rozeznával jen bílou postavičku, stále schoulenou mezi polštáři.

Všechny city, které v sobě posledních pár dní potlačoval, se vyvalily ven. Jim vykřikl, vrhl se na vlhkou zem a celé tělo se mu otřásalo křečovitými vzlyky. Všechno to bývalo jeho – domov, země – a teď odcházel bez přítele, bez laskavé ruky či hlasu, který by ho povzbudil.

Náhle ucítil, jak se mu o ruku otřel vlhký čumáček, a měkký jazýček mu začal olizovat tvář, jako by s ním soucítil. Drobné štěňátko mu vypadlo z kapsy a vyšplhalo se mu na rameno. Vstal a zvedl nadýchaný uzlíček. Něco na jeho kulatém, měkkém tělíčku ho rozesmálo.

„Takže jsem našel přítele, co? To mi chceš říct?“

Pes mu v odpověď tiše zakňučel a začal mu olizovat ruku. Jim si ho přitiskl k sobě a vydal se dál, zatímco se v něm probouzel chlapec, který se těšil na příslib nového dne. Náhle se zastavil poblíž nástupiště a něžně pohladil jemnou srst. Pak zašeptal:

„Budu ti říkat Di.“

Pokračujte ve čtení: Muž indiánky

Toto je bezplatná ukázka knihy Muž indiánky od Library of Alexandria.

Čtěte a poslouchejte celou knihu a více než 200 000 dalších, 90 dní zdarma:

https://libraryofalexandria.com/cs/products/the-squaw-man